

Arrest

nr. 179 859 van 20 december 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 29 juli 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 juni 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 oktober 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 november 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat V. PEHARPRE en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraakse nationaliteit te bezitten en een soenniet van Arabische origine te zijn. U bent afkomstig uit Bagdad, Centraal-Irak, waar u in de wijk Al-Shaab woonde. In 2007 verhuisde u omwille van het sektarische geweld naar Al-Mada'in, waar u woonde tot uw vertrek uit Irak. Eind 2010 huwde u met R.M. en in 2011 kregen jullie samen een dochter, later zijn jullie terug uit elkaar gegaan. Sinds 2007 werkte u als taxichauffeur. In 2012 bent u begonnen met uw studies aardrijkskunde aan de universiteit van Mustansiriya in Bagdad, waar u tot aan uw vertrek uit Irak studeerde.

In april 2015 werd een nieuwe controlepost vlakbij uw huis aangevallen door leden van een gewapende groepering, die na de aanval via uw huis gevlucht waren. Na de aanval was het leger en de Hashd al-Shaabi bij uw thuis binnengevallen en werd u gearresteerd op verdenking van medeplichtigheid. U werd

meegenomen naar een militaire basis, waar u 2 à 3 dagen vastgehouden werd. Gedurende uw aanhouding werd u mishandeld, gefolterd en verhoord over de daders van de aanval op de controlepost. Na enkele dagen had men de echte daders gevonden en werd u vrijgelaten. In juli 2015 werd dezelfde controlepost opnieuw aangevallen en weer werd u gearresteerd en meegenomen voor verhoor. Na een nacht ondervraagd en mishandeld te zijn geweest werd u vrijgelaten door het leger omdat de echte daders gevonden waren. Deze keer zag u echter dat de leden van de Hashd al-Shaabi niet tevreden waren met uw vrijlating en dat zij u wouden vermoorden.

Na uw vrijlating bent u direct met uw moeder naar Zafaraniya vertrokken om daar bij familie te verblijven. Toen u de volgende ochtend naar de markt ging om ontbijt te halen werd u door enkele personen in een auto, u vermoedt militieleden, tegengehouden en ontvoerd. U werd meegenomen naar een huis, waar u in een donkere kamer vastgehouden werd. Gedurende uw vasthouding werd u gefolterd en hoorde u dat de ontvoerders zeiden dat u verantwoordelijk was voor de dood van hun makkers. Na drie dagen werd u meegenomen naar een afgelegen plaats, daar moest u uw ogen sluiten en tot tien tellen. U dacht dat u vermoord ging worden, maar toen u uw ogen opende was er niemand meer. U bent onmiddellijk naar een vriend in Adamiya gegaan en daar nam u contact op met uw moeder. Zo kwam u te weten dat uw moeder 6000 dollar losgeld voor u had betaald. Na twee dagen bij die vriend gebleven te zijn bent u vertrokken uit Irak en vloog u met uw eigen paspoort naar Turkije. Van daar reisde u verder naar Griekenland om vervolgens via Macedonië, Servië en enkele onbekende landen in België aan te komen. U kwam hier aan op 29 juli 2015 en de volgende dag diende u een asielaanvraag in.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten voor: een kopie van uw paspoort, uw nationaliteitsbewijs, uw identiteitskaart, een kopie van de identiteitskaart van uw dochter, een kopie van het nationaliteitsbewijs van uw ex-vrouw, een kopie van uw universiteitsbadge, drie foto's van uw huis, kopieën van de identiteitskaart, het nationaliteitsbewijs, de woonstkaart en een andere kaart van een oudere vrouw, vermoedelijk uw moeder, twee stills uit een tv-fragment, uw woonstkaart, twee kopieën van een rapport van het leger, twee pv's van de politie en een kopie van uw DHL-postverzending.

In het kader van uw asielaanvraag werd er door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) op 27 januari 2016 reeds een beslissing genomen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. U had bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) een beroep aangetekend tegen deze beslissing, waarna de beslissing op 13 mei 2016 door de RVV vernietigd werd.

B. Motivering

Na een grondige analyse van uw asielaanvraag door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U beweert dat u tweemaal bent aangehouden en gefolterd op verdenking van medeplichtigheid van een aanslag op de checkpoint vlakbij uw thuis en telkens vrijgelaten werd na het vinden van de echte daders. De door u geschetste gang van zaken is echter ongeloofwaardig. Vooreerst kan u niet zeggen op welke datum deze aanslagen plaatsvonden, u weet enkel dat het in april en juli 2015 was (CGVS, pg. 10 en 14). Er mag redelijkerwijs echter iets meer precisie van u verwacht worden. Bovendien doen ook de handelingen die u stelde, of eerder het gebrek eraan, afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas. Hoewel u verklaarde dat u telkens werd vrijgelaten omdat ze de echte daders van de aanslag gevonden hadden (CGVS, pg. 14-16), beweert u geen navraag gedaan te hebben naar de daders en kan u ook niet zeggen wie de echte daders waren (CGVS, pg. 16). Het is hoogst merkwaardig dat u, ondanks het feit dat er tweemaal op korte tijd een aanslag werd gepleegd vlakbij uw thuis en u tweemaal gearresteerd werd als verdachte, geen stappen ondernomen heeft om meer informatie te krijgen over de gebeurtenissen. Het gebrek aan initiatief dat u heeft gesteld wijst op een gebrek aan interesse voor uw situatie en relateert in ernstige mate de door u ingeroepen vrees voor vervolging.

Wat verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen, is het feit dat ook wat betreft uw verblijf en ontvoering in Zafaraniya er twijfels rijzen. Zo kan er wat betreft uw ontvoering in Zafaraniya een discrepantie vastgesteld worden tussen uw verklaringen bij het invullen van de Vragenlijst van het CGVS (opgesteld door een medewerker van de Dienst Vreemdelingenzaken) en de verklaringen die u tijdens het gehoor op het CGVS heeft afgelegd. Waar u bij het invullen van de Vragenlijst vermeldt twee dagen na uw vlucht naar Zafaraniya door onbekenden ontvoerd te zijn geweest (zie Vragenlijst, vraag 3.5), verklaart u tijdens het gehoor op het CGVS dat u slechts één nacht in Zafaraniya bent verbleven en u de ochtend na uw aankomst reeds ontvoerd werd (CGVS, pg. 17-18). Hiermee geconfronteerd stelt u dat dit onmogelijk is en u slechts één nacht in Zafaraniya bent gebleven (CGVS, pg. 18). Dergelijke vergissingen ondermijnen de geloofwaardigheid van uw asielmotieven. Er

mag immers van u verwacht worden dat u een duidelijk en coherent chronologisch overzicht van de feiten kan geven. Bovendien is het bevreemdend dat als u daadwerkelijk slechts één nacht in Zafaraniya verbleven zou zijn, u deze verblijfplaats wel vermeldde bij de vragen die u gesteld werden over uw herkomst, maar u toen met geen woord repte over uw laatste twee dagen in Irak, toen u bij een vriend in Adamiya verbleef (CGVS, pg. 7 en 21).

Bovendien is het geschetste verloop van uw ontvoering in Zafaraniya weinig overtuigend. U verklaart dat aangezien de milities telkens aanwezig waren toen het leger u kwam arresteren u vermoedt dat uw ontvoering door dezelfde groepering was en iets te maken had met uw eerdere arrestaties (CGVS, pg. 19 en 22). Het is echter zeer eigenaardig dat de milities één nacht na uw vlucht uit Al-Mada'in al meteen wisten dat u in Zafaraniya verbleef. Als reden hiervoor haalt u aan dat u het vermoeden heeft dat de familie van uw moeder u misschien aangegeven had aan de milities (CGVS, pg. 20). Niet alleen is het onduidelijk waarom uw familie zoiets zou doen, het is daarenboven ook opvallend dat, hoewel u het vermoeden heeft dat zij u verkleet hebben bij de milities, uw moeder toch verschillende dagen zonder problemen daar is kunnen verblijven (CGVS, pg. 23).

Verder zijn uw verklaringen met betrekking tot de ontvoering op zich zeer summier en weinig spontaan. Zo verklaart u dat er vier personen zaten in de auto waarmee u ontvoerd werd, wanneer u gevraagd wordt om deze personen te beschrijven geraakt u niet verder dan volgend antwoord: "Nee, kan ik niet." (CGVS, pg. 18). Ook op andere vragen, over de datum en om welke militie het ging, kan u geen antwoord geven (CGVS, pg. 17-18). Dat u geen antwoord heeft op dergelijke vragen zet het ongeloofwaardig karakter van uw verklaringen extra in de verf.

Het bovenstaande in acht genomen, moet worden geconcludeerd dat aan uw verklaringen over uw verblijf en uw ontvoering in Zafaraniya weinig geloof gehecht worden. Gezien dit verblijf een cruciale factor is in uw problemen, ondergraaft deze conclusie in grote mate de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas.

Tot slot dient de aandacht nog gevestigd te worden op de door u voorgelegde documenten. Vooreerst tekent het CGVS het nodige voorbehoud aan bij de authenticiteit van de door u voorlegde rapporten van het leger. Er dient immers opgemerkt te worden dat het geen originele stukken, maar kopieën betreft. Daar het enkel gaat om makkelijk te manipuleren kopieën kan de authenticiteit ervan niet worden nagegaan, dergelijke documenten kunnen immers door om het even wie, waar en wanneer opgemaakt zijn en aldus dragen deze documenten geen enkele bewijswaarde. Daarenboven is het opmerkelijk dat u in eerste instantie beweert geen documenten gekregen te hebben in verband met uw aanhouding door het leger na de aanslagen (CGVS, pg. 14), maar u nadien wel nog documenten van het leger voorlegt ter staving van de aanslagen waarna u aangehouden zou zijn geweest. Wat betreft de originele stukken die u voorlegt, nl. de twee pv's van de politie, dient bovendien opgemerkt te worden dat de geloofwaardigheid van deze documenten staat of valt met de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Aangezien er weinig geloof gehecht kan worden aan uw verklaringen, kan er ook getwijfeld worden aan de authenticiteit van de door u voorgelegde documenten. De twijfels die er bestaan rond de authenticiteit van uw documenten worden bovendien versterkt door het feit dat er in Irak op grote schaal gefraudeerd wordt met documenten en nagenoeg alle documenten vervalst worden of via corruptie, zowel in Irak als daarbuiten, aangekocht kunnen worden (zie Landeninformatie CGVS "COI Focus Irak: Corruptie en documentenfraude").

Gezien er geen geloof gehecht kan worden aan uw verklaringen dient besloten te worden dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

De overige door u voorgelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet in positieve zin ombuigen daar deze uw identiteit, herkomst en studies aantonen, elementen die momenteel niet in twijfel worden getrokken.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypotheses, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet.

Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para 69.)

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit “de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict”. Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een **binnenlands gewapend conflict**. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijk voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van **willekeurig of blind geweld**. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para 34; UNHCR, Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming “voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen” (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, NA v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para.226, en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. (zie ook EASO, The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 – 250; EHRM, K.A.B. V. Zweden, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR “Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd “UNHCR Position on Returns to Iraq” van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus “Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad” van 23 juni 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is.

Dit grondoffensief is hoofdzakelijk gesitueerd in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Salahaddin, Diyala, Anbar en Kirkuk. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in

voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR's "Position on Returns to Iraq" dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada'in en Abu Ghraib.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad veranderd zijn. Voordat IS zijn offensief in Centraal-Irak in juni 2014 had ingezet, vonden er goed gecoördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, al dan niet gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. Anno 2015 vonden er daarentegen nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van IS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen.. In april en mei 2016 nam het aantal zware aanslagen in Bagdad echter weer toe. IS zette weer sterker in op bomauto's. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. De sjiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militeleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 23 juni 2016 blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Uit dezelfde informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw.

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking hebben op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het

conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De recente opstoot van zware aanslagen in april en mei 2016, heeft bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven er geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, en is de internationale luchthaven operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

De impact van geweld is verder niet van dien aard dat inwoners massaal Bagdad verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen op uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Het gegeven dat Bagdad een toevluchtsoord is voor Irakese burgers die het geweld in hun regio van herkomst wensen te ontvluchten, wijst er op dat Irakezen zelf van mening zijn dat het in Bagdad opmerkelijk veiliger is dan in hun eigen regio van herkomst. Daarenboven blijkt dat er vanuit België, zoals vanuit andere lidstaten van de EU, relatief gezien veel personen naar Irak terugkeren. Het gaat hierbij ook om personen afkomstig uit Bagdad. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat Bagdadis zelf van oordeel zijn dat zij actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging bij terugkeer. Immers, indien de Bagdadis die vanuit België terugkeren van oordeel waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij aldaar ingevolge hun loutere aanwezigheid een reëel risico op ernstige schade zouden lopen, kan aangenomen worden dat zij onder geen beding zouden (willen) terugkeren.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest *J.K. and Others v. Sweden* van 4 juni 2015 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie Irak nogmaals bevestigd.

Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (*EHRM, J.K. and Others v. Sweden*, Application no. 59166/12, van 4 juni 2015, §53, §54, §55).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve merkt het CGVS op dat daar waar de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen er op wijst dat er in het arrest van het "Upper Tribunal" van het VK van 1 oktober 2015 een onderscheid wordt gemaakt tussen de situatie in Bagdad-stad en de situatie in de omliggende gebieden, de zgn. 'Bagdad Belts' en bijkomend geoordeeld wordt dat de situatie in bepaalde, niet exhaustief weergegeven, gebieden in de Bagdad 'Belts' wordt gekenmerkt "door een situatie 15 c)", kan het volgende worden opgemerkt.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de Bagdad Belts de residentiële, landelijke en industriële gebieden rondom de stad Bagdad omvat, alsook een netwerk van verkeerswegen, rivieren, en andere verbindingswegen in een straal van 30 à 50 kilometer rond Bagdad, en die de hoofdstad verbinden met de rest van het land. In tegenstelling tot wat de naam suggereert, liggen de Bagdad Belts niet alleen in de provincie Bagdad, maar ook in de aangrenzende provincies. De Belts omvatten de steden Taji (provincie Bagdad) tot Tarmiyah (provincie Bagdad), Baquba (provincie Diyala), Buhriz (provincie Diyala), Besmayah and Nahrwan (provincie Bagdad), Salman Pak (provincie Bagdad), Mahmudiyah (provincie Bagdad), Sadr al-Yusufiyah (provincie Bagdad), Fallujah (provincie Anbar) and Karmah (provincie Anbar).

Niettegenstaande het Upper Tribunal de gebieden in de **Bagdad Belts** waar de situatie gekenmerkt wordt door "een situatie 15 c)" niet specifiek bij naam noemt, komt uit de bewoordingen in het arrest wel duidelijk naar voren dat het Upper Tribunal de dorpen, steden en gebieden bedoelt gelegen in de vijf provincies die deel uitmaken van de zogenaamde betwiste gebieden (de provincies Anbar, Diyala, Kirkuk, Ninewah en Salaheddin) en die gebieden van de Belts die het grensgebied vormen tussen de provincie Bagdad en de 'betwisten gebieden' (zie AA (Article 15(c)) Iraq CG, [2015] UKUT 00544 (IAC), United Kingdom: Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber), 1 oktober 2015, punt 138 -146). Hoewel er niet vanuit kan gegaan worden dat de situatie die in het arrest geschetst word (een arrest dat dateert van oktober 2015 maar zich baseert op landeninformatie van 2014- begin 2015) nog actueel is, wijst het CGVS er op dat nergens in dit arrest gesteld wordt dat er ook in de Belts gelegen in de provincie Bagdad sprake is van een situatie waarbij de mate van willekeurig geweld het vereiste niveau bereikt. Bovendien bevat de COI Focus Irak: Veiligheidssituatie Bagdad geen aanwijzingen dat de situatie in de Belts (gelegen in de provincie Bagdad) dermate verschilt van de situatie in de rest van de provincie dat dit een andere toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet zou rechtvaardigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.2. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van "Artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (Hierna EVRM); Artikel 1 A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 inzake het statuut van de vluchtelingen; Artikel 7 van de Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie; Artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, §2 en 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ("Vreemdelingenwet"); Artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (gebrek in de motivering); Artikel 62 van de Vreemdelingenwet inzake de motiveringsplicht; Artikelen 4 en 26 van het Koninklijk Besluit tot regeling van de werking van de rechtspleging voor het Commissariaat-Generaal voor de vluchtelingen en de Staatlozen; Het algemeen beginsel van voorzichtigheid; Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van de redelijkheid en zorgvuldigheid (afwezigheid van een behoorlijke analyse van het verzoek conform de wettelijke bepalingen en gelet op alle pertinente elementen)."

In hoofdorde vraagt de verzoeker de hervorming van de bestreden beslissing, en bijgevolg, dat de vluchtelingenstatus hem toegekend wordt. Verzoeker heeft het administratief dossier aan CGVS

aangevraagd (Stuk 2) en heeft een aanmaning aan verweerder gestuurd. Hij kreeg geen verslag van het verhoor en *“verzoeker zal zijn argumenten in een aanvullende nota na de ontvangst van de administratieve dossier gaan laten weten”*.

In ondergeschikte orde vraagt verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker verwijst naar en citeert uit landeninformatie waaruit blijkt dat de situatie in Bagdad valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker stelt dat de *“Verslagen COI en vereiseten van artikel 26 van het Koninklijk besluit van 11 juli 2003 niet gerespecteerd”* werden, citeert uit een publicatie van Caritas International en voert aan: *“Dat artikel 3 §2 van het koninklijk besluit met betrekking tot het CGVS een interne dienst voor documentatie en onderzoek. Verschillende middelen worden ter beschikking gesteld van de dienst om zich te documenteren; Indien de volgende middelen worden gebruikt (brieven, fax, telefoon, elektronische briefwisseling) en indien een beslissing gebaseerd wordt op deze elementen, dient het administratief dossier te vermelden waarom de bron gecontacteerd werd en om welke redenen de betrouwbaarheid van de bron aanvaard wordt. Dat een persoon die telefonisch gecontacteerd werd; een verslag van de informatie bekomen via de telefoon gedetailleerd moet worden om de verzoeker toe te laten om de betrouwbaarheid van de verkregen informatie na te gaan. Dat de wet van 29 juli 1991 met betrekking tot de formele motivatie van de administratieve handelingen toepasbaar is op de beslissingen van de Commissaris-generaal en zijn adjuncten.”*

Verzoeker stelt dat het een gewapend conflict betreft conform aan de artikel 3 van de Verdragen van Genève van 12 augustus 1949.

In uiterst ondergeschikte orde vraagt verzoeker de bestreden beslissing te vernietigen voor een nieuw onderzoek.

1.3. Verweerder bezorgt aan de Raad twee aanvullende nota's in toepassing van artikel 39/76, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet:

- op 21 november 2016, een nota inhoudende *“COI Focus, Irak, de veiligheidssituatie in Bagdad, ontwikkelingen van 1 juni tot 12 augustus 2016. Cedoca. 12 augustus 2016.”*; dit stuk werd door de griffie van de Raad per aangetekende brief aan verzoeker overgemaakt op 23 november 2016;
- op 28 november 2016, een document van UNHCR, *“UNHCR Position on Returns to Irak”* van 14 november 2016; dit stuk werd op 29 november 2016 door de griffie van de Raad per fax overgemaakt aan verzoeker.

2. Over de rechtspleging

2.1. De advocaat die verzoeker ter terechtzitting bijstaat legt ter zitting een nota neer.

Deze nota stelt:

- “- Aangezien tegenpartij een nota op 28.11.2016 neergelegd heeft*
- Aangezien die nota per onvolledige fax op 29.11.2016 overgemaakt wordt aan verzoekende partij;*
- Vraagt verzoekende partij ten rechte de uitstelling van de zaak via het schriftelijke procedure om te kunnen die nota van tegenpartij onderzoeken en erop antwoorden”*.

2.2. De Raad stelt vast dat verzoeker de bewering dat de nota *“per onvolledige fax op 29.11.2016 overgemaakt wordt”* niet wordt onderbouwd noch aangetoond. Uit het verzendingsbewijs van de fax (rechtsplegingsdossier, stuk 12) blijkt dat er 16 pagina's werden gefaxt; dit stemt overeen met het aantal pagina's (recto-verso) van de nota inhoudende het document van UNHCR. Derhalve werd de nota van verweerder, zoals deze aan de Raad werd bezorgd, volledig aan verzoeker ter kennis gebracht.

Verzoeker vraagt een uitstel om via de *“schriftelijke procedure die nota van tegenpartij onderzoeken en erop antwoorden”*.

Het Grondwettelijk Hof stelde in arrest 45/2010 van 29 april 2010 (r.o. B.6): *“Artikel 39/60 van de wet van de wet van 15 december 1980 preciseert dat « de partijen en hun advocaat [...] ter terechtzitting hun opmerkingen mondeling [mogen] voordragen ». Het schriftelijke karakter van de procedure verbiedt dat nieuwe middelen ter terechtzitting worden voorgelegd, maar het kan de partijen niet beletten ter terechtzitting mondeling te antwoorden op de argumenten in feite en in rechte die voor de eerste keer in de laatste proceduregeschriften zouden zijn aangevoerd. Dat geldt des te meer wanneer zij elk slechts beschikken over één enkel proceduregeschrift en de terechtzitting bijgevolg het enige ogenblik is waar de verzoekende partij kan antwoorden op de argumenten die de tegenpartij in haar nota heeft uiteengezet.”*

De nota van verweerder die het document van UNHCR bevat, betreft geen (rechts)middel maar een argument in feite omtrent de situatie in Irak en de beoordeling hiervan door UNHCR. Het betreft een actualisering van de landeninformatie. Verzoeker maakt geen melding van een situatie van overmacht waaruit zou blijken dat hij voorafgaand aan de terechtzitting geen kennis heeft kunnen nemen van deze nota. De verwijzing naar de schriftelijke procedure om op deze nota te antwoorden is niet afdoend aangezien uit het arrest van het Grondwettelijk Hof blijkt dat, gelet op de specifieke procedure, verzoeker mondeling kan antwoorden op de nota.

Verzoeker toont in de neergelegde nota omtrent de vraag tot uitstel niet aan waarom hij niet in de mogelijkheid was om mondeling te antwoorden op de nota van verweerder waarvan hij op rechtsgeldige wijze in kennis was gesteld.

De vraag tot uitstel wordt verworpen.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Omtrent de ingeroepen schendingen van rechtsregels en rechtsbeginselen

3.1.1. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, 3.7).

Artikel 3 EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Daarnaast biedt artikel 3 EVRM een vergelijkbare bescherming als deze voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Beide bepalingen beogen bescherming te bieden wanneer, in uitzonderlijke omstandigheden, de mate van het veralgemeend geweld van een dergelijke intensiteit is dat eenieder die terugkeert naar een bepaalde regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt op ernstige schade (cf. EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226).

Daargelaten de vaststelling dat de Raad in het kader van het beroep tegen een beslissing van de Commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel, maakt de toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM is dan ook niet aan de orde.

3.1.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

3.1.3. Verzoeker voert aan dat artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie werd geschonden doch voert hierover geen concrete argumenten aan. Deze schending wordt niet dienstig aangevoerd.

3.2. Omtrent de vluchtelingenstatus

3.2.1. Verzoeker verwijst naar mails van zijn advocaat met de vraag aan verweerder om kennis te krijgen van het verslag van het gehoor.

Uit het administratief dossier komt naar voor dat de actuele advocaat van verzoeker advocaat Perharpré is en dit in opvolging van advocaat Vancraeynest, die optrad als advocaat tijdens verzoekers eerste asielaanvraag (map eerste asielaanvraag, map tweede asielaanvraag, stuk 2-3). De bestreden beslissing werd op 29 juni 2016 ook overgemaakt aan advocaat Vancraeynest en advocaat Vancraeynest vroeg op 15 juli 2016 (via mail van advocaat J. Richir in naam van Vancraeynest) een kopie van het dossier van verzoeker. Dit verzoek werd door verweerder op 15 juli 2016 (mail van 15 uur 46) ingewilligd door verzending van een mail aan advocaat Richir met kopie aan advocaat Vancraeynest. Op 20 juli 2016 werd deze mail doorgestuurd naar advocaat Perharpré (hoewel in de stukken geen formeel stuk aanwezig is waaruit blijkt dat advocaat Perharpré officieel mededeelde de opvolger te zijn van advocaat Vancraeynest).

Het blijkt tevens dat er van verzoeker, na de vernietiging door de Raad van de eerste beslissing die ten aanzien van hem werd genomen, geen nieuw verhoor werd afgenomen.

Verzoeker toont derhalve niet aan niet in het bezit te zijn geweest van de nodige stukken, noch toont hij concreet aan hoe dit afbreuk zou hebben gedaan aan zijn rechten van verdediging. Ten overvloede merkt de Raad op dat het inzagerecht verzoeker toelaat om zijn dossier op het Commissariaat-generaal in te kijken en kennis te nemen van de inhoud teneinde zijn verdediging te organiseren.

3.2.2. Bij arrest nr. 167 538 van 13 mei 2016 oordeelde de Raad inzake de verzoekers aanvraag tot de erkenning van de vluchtelingenstatus als volgt:

“2.2.3. Verzoeker stelt zijn land van herkomst te hebben verlaten omdat hij door de Iraakse autoriteiten en de hieraan verbonden sjjiitische milities werd geïnterviewd.

In de bestreden beslissing wordt omtrent verzoekers beweerde problemen ingevolge twee aanslagen echter terecht gemotiveerd:

“U beweert dat u tweemaal bent aangehouden en gefolterd op verdenking van medeplichtigheid aan een aanslag op de checkpoint vlakbij uw huis en telkens werd vrijgelaten na het vinden van de echte daders. De door u geschetste gang van zaken is echter ongeloofwaardig. Vooreerst kan u niet zeggen op welke datum deze aanslagen plaatsvonden, u weet enkel dat het in april en juli 2015 was (CGVS, pg. 10 en 14). Er mag redelijkerwijs echter iets meer precisie van u verwacht worden in deze tijdsituering. Bovendien doen ook de handelingen die u stelde, of eerder het gebrek eraan, afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas. Hoewel u verklaarde dat u telkens werd vrijgelaten omdat ze de echte daders van de aanslag gevonden hadden (CGVS, pg. 14-16), beweert u geen navraag gedaan te hebben naar de daders en/of hun achtergrond of beweegredenen én kan u ook niet zeggen wie de echte daders waren (CGVS, pg. 16). Het is hoogst merkwaardig dat u, ondanks het feit dat er tweemaal op korte tijd een aanslag werd gepleegd vlakbij uw huis en u tweemaal gearresteerd werd als verdachte, geen stappen ondernomen heeft om meer informatie te krijgen over deze gebeurtenissen en de werkelijke daders. Het gebrek aan initiatief dat u heeft gesteld wijst op een gebrek aan interesse voor uw eigen situatie en relativeert in ernstige mate de door u ingeroepen vrees voor vervolging, gelieerd met deze aanslagen.”

De voormelde motieven gelden nog des te meer nu blijkt de bij het verzoekschrift gevoegde persartikels verzoeker een deel van de voormelde informatie eenvoudigweg had kunnen vergaren via het internet (rechtsplegingsdossier, stuk 1, bijlagen 2 en 3). Redelijkerwijze kan van een kandidaatvluchteling immers worden verwacht dat deze ernstige en aanhoudende pogingen zou ondernemen teneinde zich te informeren omtrent de evolutie van zijn problemen en zijn situatie in zijn land van herkomst. Minstens kon worden verwacht dat verzoeker zich over het voorgaande zou hebben geïnformeerd in het kader en ter staving van onderhavige asielaanvraag en met het oog op het verstrekken van de nodige achtergrondinformatie bij de kernelementen in zijn relaas. Dat verzoeker naliet dit te doen getuigt van een gebrek aan interesse voor zijn voorgehouden problemen en situatie, doet afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van zijn ingeroepen vrees voor vervolging en duidt erop dat hij zijn asielrelaas tracht te enten op bestaande gebeurtenissen waarbij hij zelf niet betrokken was. Dit geldt nog des te meer daar verzoeker ten onrechte beweert dat het eerste neergelegde artikel betrekking zou hebben op de door hem aangehaalde aanslag van april 2015. Dit artikel heeft immers betrekking op een aanslag die op 21 juni 2015 werd gepleegd.

In de bestreden beslissing wordt op basis van de stukken van het dossier eveneens met recht gesteld:

“Wat verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen, is het feit dat ook wat betreft uw verblijf en ontvoering in Zafaraniya er twijfels zijn gerezen. Zo kan er wat betreft uw ontvoering in

Zafaraniya een discrepantie vastgesteld worden tussen uw verklaringen bij het invullen van de Vragenlijst van het CGVS (opgesteld door een medewerker van de Dienst Vreemdelingenzaken) en de verklaringen die u tijdens het gehoor op het CGVS heeft afgelegd. Waar u bij het invullen van de Vragenlijst vermeldt twee dagen na uw vlucht naar Zafaraniya door onbekenden ontvoerd te zijn geweest (zie Vragenlijst, vraag 3.5), verklaart u tijdens het gehoor op het CGVS dat u slechts één nacht in Zafaraniya bent verbleven en u de ochtend na uw aankomst reeds ontvoerd werd (CGVS, pg. 17-18). Hiermee geconfronteerd stelt u dat dit onmogelijk is en u slechts één nacht in Zafaraniya bent gebleven (CGVS, pg. 18). Dergelijke vergissingen ondermijnen de geloofwaardigheid van uw asielmotieven. Er mag immers van u verwacht worden dat u een duidelijk en coherent chronologisch overzicht van de feiten kan geven. Bovendien is het bevreemdend dat, als u daadwerkelijk slechts één nacht in Zafaraniya zou hebben verbleven, u deze verblijfplaats wel vermeldde bij de vragen die u gesteld werden over uw herkomst, maar u toen met geen woord repte over uw laatste twee dagen in Irak, toen u bij een vriend in Adhamiya verbleef (CGVS, pg. 7 en 21)."

Verzoeker slaagt er niet in deze motieven te ontkrachten. Hij tracht de voormelde tegenstrijdigheid immers ten onrechte te verklaren door een vertaalfout bij de DVZ. In de vragenlijst verklaarde verzoeker: "Na mijn tweede arrestatie ben ik met mijn moeder naar Zaferanye gevlucht. We hebben daar bij kennissen overnacht. Na twee dagen ben ik ontvoerd van op straat door onbekenden" (administratief dossier, vragenlijst, nr.3.5.). Deze verklaringen zijn duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar zodat de vermeende vertaalfout niet kan worden aangenomen. Dit geldt nog des te meer daar verzoeker de tolk die hem bij het invullen van de vragenlijst bijstond verklaarde te begrijpen en stelde geen bezwaar te hebben tegen deze tolk. Tevens gaf hij aan dat hij het steeds zou melden indien zich problemen zouden voordoen met de verstaanbaarheid van de tolk en deed hij dit niet. Verder bevestigde hij uitdrukkelijk dat de in de vragenlijst opgenomen verklaringen juist zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen. Tevens ondertekende hij deze verklaringen voor akkoord nadat deze aan hem werden voorgelezen in het Arabisch (administratief dossier, vragenlijst; verklaring betreffende procedure).

Verzoeker had na zijn vertrek bovendien niets meer gehoord van zijn ontvoerders, deed ondanks dat hij daartoe de mogelijkheid had na zijn vertrek uit zijn land van herkomst geheel geen navraag meer over de feiten en kon daardoor slechts het vermoeden uiten dat zijn ontvoerders voor hem nog steeds een probleem zouden vormen (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, p.23-24). In deze kan worden herhaald dat van een kandidaat-vluchteling mag worden verwacht dat deze ernstige en aanhoudende pogingen zou ondernemen teneinde zich te informeren omtrent de evolutie van zijn problemen en zijn situatie in zijn land van herkomst. Dat verzoeker kennelijk naliet zich te informeren omtrent de voormelde, ter inschatting van zijn beweerde risico op vervolging nochtans cruciale gegevens, getuigt van een verregaand gebrek aan interesse voor zijn voorgehouden problemen en situatie en doet verder afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van zijn ingeroepen vrees voor vervolging.

De voormelde vaststellingen volstaan in het kader van het devolutieve karakter van onderhavig beroep om te besluiten dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde asielaanvraag. Kritiek op de overige, overtollige motieven ten grondslag van de weigering van de vluchtelingenstatus kan derhalve op zich niet volstaan om de teloorgegangene geloofwaardigheid van dit aanvraag te herstellen. De documenten in het administratief dossier (map 'documenten'), tonen zoals met reden gesteld wordt in de bestreden beslissing slechts verzoekers identiteit, herkomst en studies aan. Bijgevolg kunnen deze geen afbreuk doen aan het voorgaande.

Ook de ter terechtzitting neergelegde stukken kunnen het voorgaande niet ontkrachten. Nog daargelaten dat deze niet vergezeld gaan van een voor eensluidend verklaarde vertaling, worden deze stukken immers slechts neergelegd in de vorm van makkelijk te manipuleren kopieën. Mede in acht genomen dat deze stukken niet worden neergelegd in het kader en ter ondersteuning van geloofwaardige verklaringen, kan aan deze documenten aldus geen bewijswaarde worden gehecht."

Voormeld arrest van de Raad heeft kracht van gewijsde. Verzoeker toont niet aan dat hij elementen bijbrengt die de vaststellingen in voormeld arrest in een ander daglicht stellen.

Behoudens hetgeen werd vastgesteld inzake de vraag van verzoekers advocaat aan verweerder om een kopie van het administratief dossier te verkrijgen, brengt hij geen concreet middel aan ter weerlegging van de motivering in de thans voorliggende bestreden beslissing inzake het vluchtelingenrelaas.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

3.3. Omtrent de subsidiaire beschermingsstatus

3.3.1. Verzoeker voert de schending aan van artikel 26 PR CGVS. Hij kan in zijn betoog dienaangaande echter niet worden gevolgd.

Te dezen dient te worden opgemerkt dat uit de lezing van het verslag aan de Koning bij voornoemd artikel blijkt dat de verplichtingen vervat in artikel 26 PR CGVS enkel betrekking hebben op informatie waarbij de feitelijke aspecten van een asielaanvraag gecontroleerd worden (Koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen, Verslag aan de Koning, B.S. 27 januari 2004, p. 4630). Dit wordt overigens bevestigd in het advies 34.745/4 van de afdeling wetgeving van de Raad van State bij het PR CGVS, dat stelt: "(...) *In wezen aanvaardt de Raad van State dat de Commissaris-generaal zich mag baseren op informatie die hij in zijn bezit heeft om de vrees die een asielaanvrager aanvoert tegen te spreken, op voorwaarde dat de bron van de informatie, de juiste identiteit van de persoon die die informatie heeft verstrekt, de gegrondheid ervan en de wijze waarop die informatie is ingewonnen worden weergegeven in de beslissing of, op zijn minst, in het administratief dossier. Zo niet zijn de asielzoekers niet in staat die informatie tegen te spreken en kan de Raad van State zijn wettigheidscontrole niet uitoefenen.*" (B.S. 27 januari 2004, p. 4636). Tevens blijkt uit de rechtspraak van de Raad van State dat voormeld artikel "(...) *enkel om inlichtingen gaat die via telefoon of e-mail werden verkregen van een persoon of een instelling om een in het door de vreemdeling gegeven asielaanvraag voorkomend feitelijk aspect na te gaan. Het gaat daarbij echter niet om inlichtingen die werden verkregen voor het opstellen van algemene rapporten waarin de situatie of een deelaspect ervan in een bepaald land wordt beschreven met het oog op een latere toetsing van asielaanvragen*" (RvS 24 februari 2015, nr. 230.301). Rekening houdend met het voorgaande, dient te worden besloten dat de door verzoeker bekritiseerde "COI Focus" – die een algemeen rapport betreft omtrent de veiligheidssituatie in Bagdad met het oog op een toetsing van asielaanvragen, die geen betrekking heeft op de feitelijke aspecten van verzoekers asielaanvraag en die niet wordt gebruikt om verzoekers vrees tegen te spreken – niet onder het toepassingsgebied van het voormelde artikel van het PR CGVS valt. Zodoende is de door verzoeker aangevoerde schending van artikel 26 van het PR CGVS niet dienstig.

In de mate dat verzoeker kritiek geeft op het feit dat er enkele bronnen niet bij naam worden genoemd, kan verder verwezen worden naar de rechtspraak van het EHRM, dat in de zaak 'Sufi and Elmi v. the United Kingdom' (Applications nos. [8319/07](#) and [11449/07](#), 28 Juni 2011) in paragraaf 233 stelde: "233. *That being said, where a report is wholly reliant on information provided by sources, the authority and reputation of those sources and the extent of their presence in the relevant area will be relevant factors for the Court in assessing the weight to be attributed to their evidence. The Court recognises that where there are legitimate security concerns, sources may wish to remain anonymous. However, in the absence of any information about the nature of the sources' operations in the relevant area, it will be virtually impossible for the Court to assess their reliability. Consequently, the approach taken by the Court will depend on the consistency of the sources' conclusions with the remainder of the available information. Where the sources' conclusions are consistent with other country information, their evidence may be of corroborative weight. However, the Court will generally exercise caution when considering reports from anonymous sources which are inconsistent with the remainder of the information before it.*" (vrije vertaling: "Dit gezegd zijnde, wanneer een rapport geheel gebaseerd is op informatie die werd aangeleverd door bronnen, dan zullen de autoriteit en reputatie van deze bronnen en de omvang van hun aanwezigheid in het relevante gebied van belang zijn voor het Hof bij het beoordelen van het gewicht dat kan verleend worden aan het bewijsmateriaal. Het Hof erkent dat wanneer er legitieme veiligheidszorgen zijn, bronnen kunnen wensen om anoniem te blijven. Echter, bij gebrek aan enige informatie omtrent de aard van de werkzaamheden van de bronnen in het relevant gebied, zal het voor het Hof virtueel onmogelijk zijn om hun geloofwaardigheid te beoordelen. Bijgevolg zal de benadering door het Hof afhangen van de consistentie van de besluiten gemaakt door de bronnen met de rest van de beschikbare informatie. Waar de besluiten van de bronnen consistent zijn met andere landeninformatie, kan aan het bewijsmateriaal bevestigende waarde worden toegekend. Het Hof zal echter in het algemeen voorzichtigheid aan de dag leggen bij het in aanmerking nemen van rapporten van anonieme bronnen die inconsistent zijn met de overige voorliggende informatie.")

In casu stelt de Raad vast dat er in de bekritiseerde "COI Focus" informatie is opgenomen die afkomstig is van bronnen waarvan de namen niet worden genoemd maar waarvan wel wordt verwezen naar hun werkgebied, onder meer het feit dat ze werkzaam zijn in Bagdad, en naar concrete e-mails. Deze informatie die aangehaald wordt in voormeld rapport blijkt consistent te zijn met de andere landeninformatie in het rapport, alsook met de informatie die wordt aangebracht door verzoeker. Derhalve is er geen reden om deze informatie niet in aanmerking te nemen.

De informatie vervat in de bekritiseerde “COI Focus” werd aldus op een zorgvuldige wijze verzameld, berust op een veelheid aan objectieve en betrouwbare bronnen en schetst op een objectieve en onpartijdige wijze een beeld over de algemene veiligheidssituatie in en rond Bagdad.

3.3.2. Inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet verwijst verzoeker naar de situatie in Bagdad, zoals deze naar voor komt in de door hem bijgebrachte landeninformatie en stukken.

Het staat niet ter betwisting dat er in Irak een gewapend conflict is. De Raad stelt vast dat dit gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio, of de route daarheen, een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) (cf. European Asylum Support Office, *Article 15(c) Qualification Directive (2011/95/EU), A judicial analysis*, December 2014, nr. 1.8).

De Raad hecht inzake de beoordeling van artikel 48/4, § 2, c) belang aan het laatste standpunt van UNHCR inzake de terugkeer naar Irak. Dit standpunt, bijgebracht door verweerder en getiteld “*UNHCR Position on Returns to Iraq*” dateert van 14 november 2016 en is derhalve actueel.

De conclusie in het standpunt van UNHCR inzake terugkeer naar Irak luidt (cf. punt 47):

“Under the present circumstances, UNHCR urges States to refrain from forcibly returning any Iraqis who originate from areas of Iraq that are affected by military action, remain fragile and insecure after having been retaken from ISIS, or remain under control of ISIS. Such persons, including persons whose claims for international protection have been rejected, should not be returned either to their home areas, or to other parts of the country. Many Iraqis from these areas are likely to meet the criteria of the 1951 Convention for refugee status. When 1951 Refugee Convention criteria are found not to apply, broader refugee criteria as contained in relevant regional instruments or complementary forms of protection are likely to apply. Depending on the profile of the individual case, exclusion considerations may need to be examined.”

(eigen vertaling: “Onder de gegeven omstandigheden dringt UNHCR er bij de Staten op aan om zich te onthouden van het gedwongen terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die getroffen zijn door militaire acties, fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, of onder controle blijven van ISIS. Deze personen, met inbegrip van de personen wiens verzoeken tot internationale bescherming werden verworpen, mogen niet worden teruggebracht naar hun thuisgebieden of andere delen van het land. Vele Irakezen van deze gebieden zullen waarschijnlijk in aanmerking komen voor de criteria van het Vluchtelingenverdrag van 1951. Wanneer de criteria van het Vluchtelingengedrag niet van toepassing zouden zijn, dan zullen ruimere vluchtelingencriteria, zoals deze voorkomen in de relevante regionale instrumenten of in bijkomende vormen van bescherming, waarschijnlijk van toepassing zijn. Afhankelijk van het profiel van elke individuele zaak kunnen overwegingen inzake exclusie mogelijkwijze worden onderzocht.”)

UNHCR verzet zich tegen het terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die (i) getroffen zijn door militaire acties, (ii) fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, (iii) onder controle blijven van ISIS.

Uit de landeninformatie die wordt bijgebracht door verzoeker en verweerder kan niet worden afgeleid dat Bagdad onder één van de voormelde gebieden valt. Hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, kan uit de landeninformatie niet worden opgemaakt dat er zich in Bagdad militaire acties afspelen. De landeninformatie in het dossier maakt geen melding van militaire confrontaties in Bagdad. Het komt in Bagdad niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS en het Iraakse leger.

Bagdad blijkt ook een groot aantal intern ontheemden (“IDP’s”) op te vangen (*UNHCR Position on Returns to Iraq*, 16 november 2016 nr. 34) en er blijken sinds het midden van 2015 een toenemend aantal Irakezen terug te keren naar onder andere Bagdad (*ibidem*, nr. 40).

UNHCR maakt nergens melding dat Irakezen die afkomstig zijn uit Bagdad niet naar Bagdad kunnen worden teruggestuurd. Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is een duidelijke aanwijzing dat de situatie in Bagdad niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Het offensief dat IS sedert 2014 voert in Irak heeft, onder meer in Bagdad, geleid tot de mobilisatie van de sjiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat IS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) en sommigen uit de zuidelijke voorsteden van Bagdad worden daarbij meer geïsoleerd dan de andere soennieten in Bagdad. De recente betogingen, de toegenomen politieke instabiliteit en de sociale onrust hebben een negatieve impact op de veiligheidssituatie in Bagdad.

Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan IS. De acties van deze organisatie zijn hoofdzakelijk op burgers gericht. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad geïsoleerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS in Bagdad is echter veranderd. Er vinden nauwelijks nog gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders plaats. Hoewel IS de voorbije maanden enkele aanvallen uitvoerde waarbij militaire tactieken werden gehanteerd, blijkt uit de voormelde informatie dat zulke incidenten uitzonderlijk blijven. Wel pleegt IS sporadisch zware aanslagen. Zo vond er op 3 juli 2016 in de wijk Karrada een aanslag plaats met een groot aantal burgerslachtoffers. Daarnaast vinden er frequente, vaak minder zware aanslagen plaats.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjiieten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd. Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen en worden verplaatsingen bemoeilijkt door de talrijke controles. Anderzijds is het openbare leven in Bagdad niet stilgevallen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad.

Bagdad is, zoals reeds hoger werd opgemerkt, geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen.

In februari 2015 werd het meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgangsverbod in Bagdad opgeheven. Voor de eerste keer sinds lange tijd waren er in dat jaar tijdens de ramadan weer restaurants de hele nacht geopend. Verder is er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren onder druk. De scholen zijn in Bagdad verder geopend, het schoolbezoek ligt er tamelijk hoog en het schoolbezoek blijft er stabiel sedert 2006. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. De Iraakse autoriteiten hebben, hierin bijgestaan door de sjiitische milities, bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over

Bagdad. Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN, blijven aanwezig in de hoofdstad.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

3.3.3. Ingevolge het hoger vastgestelde inzake verzoekers asielrelaas maakt verzoeker evenmin aannemelijk dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, a) en b).

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig december tweeduizend zestien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS